

D ů v o d y:

Stěžovatelka stotožňuje mylně bývalou svou generální representaci (srv. nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. a zákon ze dne 29. března 1873, čís. 42 ř. zák.) s filiálkami ústavů jmenovaných v § 1 vládních nařízení čís. 274/24 a 249/25. Nařízení vlády čsl. čís. 213/23 a 142/24 týkala se pojišťovacích smluv sjednaných generálními representacemi říšskoněmeckých pojišťoven v bývalém Rakousku (Rakousko-Uhersku). Nařízení ta nebyla obnovena a nelze říci, že co do přerušení sporů zahájených proti říšskoněmeckým pojišťovnám platí nyní předpisy § 1 odst. (2) a (3) nař. čís. 274/24, anebo § 1 odst. (3) a (4) nař. čís. 249/25. Nařízení tato mluví výslovně o pohledávkách a dlužích filiálek bank, úvěrních ústavů a ústavů pojišťovacích, nikoli o jejich generálních representacích, mimo to kladou důraz na to, že se jejich ustanovení nevztahují na právní poměry mezi filiálkami s jedné a hlavním závodem se strany druhé. Z toho nelze usouditi než, že vládní nařízení čís. 274/24 a 249/25, mluvíce výslovně jen o filiálkách, neměla na mysli generální representace, o nichž mluvila nařízení čís. 213/23 a 142/24, a že je nelze pokládati za pokračování těchto ustanovení, jichž platnost nebyla prodloužena po 31. prosinci 1924. Z § 6 nař. čís. 274/24 i čís. 249/25 jest dále usouditi, že nařízení ta týkala se jen pohledávek a závazků, jež měly býti urovnány úmluvami mezi Československou republikou a republikou Rakouskou. Týkají se proto předpisy § 1 odst. (3) a (4) nař. čís. 249/25 patrně jen ústavů, jež před převratem měly hlavní závod a filiálku v různých místech bývalého Rakouska, ne však cizozemských ústavů pojišťovacích, jež v bývalém Rakousku neměly vůbec filiálek.

Čís. 7810.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Pro přeměnu společnosti s r. o. na společnost akciovou dlužno obdobně použítí předpisu § 96 zák. o společnostech s r. o. i co do otázky vzdání se likvidace.

Třebas stanovy společnosti s r. o. předpisovaly, že předsedou valné hromady má výhradně býti určitá osoba, jest valná hromada oprávněna zvoliti jinou osobu za předsedu, nedostavil-li se předseda určený stanovami.

Práva příslušející každému společníku, účastněnému více než 10% na kmenovém kapitálu, nejsou zvláštními právy ve smyslu § 50 (4) zák.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, Rv I 442/27.)

Zaloba společníka společnosti s r. o. proti společnosti s r. o. o neplatnost usnesení valné hromady společnosti ze dne 17. června 1924, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc v podstatě správně. Žalobce napadá jednak usnesení valné hromady ze dne 17. června 1924, pokud se jím valná hromada usnesla na fusi, správně přeměně ve smyslu § 96 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z. a zákona ze dne 4. července 1923, čís. 151 sb. z. a n., jednak usnesení valné hromady ze dne 29. prosince 1925 na vzdání se likvidace žalované společnosti. Jde o žalobu podle § 41 zákona. Podle tohoto předpisu může býti žádáno žalobou o prohlášení usnesení společníků za zmatečné: 1. sluší-li podle tohoto zákona nebo společenské smlouvy míti za to, že k usnesení nedošlo, 2. porušuje-li usnesení svým obsahem donucovací předpisy zákona neb odporuje-li společenské smlouvě, aniž bylo šetřeno při usnášení se předpisů o změně společenské smlouvy. K žalobě jest podle druhého odstavce § 41 oprávněn každý společník, který se dostavil do valné hromady a dal do protokolu odpor proti příslušnému usnesení. Žalobce byl při valné hromadě dne 17. června 1924 řádně zastoupen a prohlásil svým zástupcem, že pokládá první bod pořadu ve spojení s bodem druhým za nejvýš škodlivý pro dosavadní společníky a že musí hlasovati proti všem návrhům učiněným v této valné hromadě. Když pak došlo k hlasování, hlasoval sice proti všem bodům programu, ale odporu ve smyslu druhého odstavce § 41 nepodal. Tím pozbyl práva k žalobě co do usnesení, jež se stala příslušnou většinou hlasů na této valné hromadě, a netřeba se obíratí otázkou, zda byla žaloba co do těchto usnesení podána včas (§ 41 poslední odstavec), aniž ostatními vývody dovolání, pokud se vztahují k těmto usnesením. Valná hromada ze dne 29. prosince 1925 měla jen jediný bod pořadu, totiž usnesení na vzdání se likvidace žalované společnosti ve smyslu § 96 zákona čís. 58/1906 ř. z. vzhledem k přeměně v akciovou společnost. K tomuto usnesení došlo většinou hlasů, totiž hlasy Johna a Vilemíny R-ových proti hlasům žalobcovým, který pak podal proti usnesení řádný odpor. Byla tudíž žaloba co do tohoto usnesení formálně přípustna (§ 41 druhý odstavec) a jest také včasnou, byvši podána dne 18. ledna 1926 (§ 41 poslední odstavec). Dovolatel snaží se dovoditi přípustnost žaloby i co do usnesení valné hromady ze dne 17. června 1924 ze souvislosti usnesení obou valných hromad. Tuto souvislost ovšem popříti nelze, avšak neplynou z ní důsledky uplatněné dovolatelem. Při mimořádné valné hromadě dne 17. června 1924 bylo zásadně usneseno, že má býti žalovaná společnost přeměněna ve smyslu § 96 zákona čís. 58/1906 ř. zák. a zákona ze dne 4. července 1923, čís. 151 sb. z. a n. ve společnost akciovou s použitím výhod tohoto zákona s působností ode dne ustavení se akciové společnosti proti poskytnutí akcií s nárokem na dividendu ode dne ustavení se akciové společnosti, v nominální hodnotě výše kmenového kapitálu žalované společnosti a vydáním jich této společnosti (bod 1). Dále bylo usneseno, že se stanoví akciový kapitál akciové společnosti o 1,000.000 Kč výše než činí kmenový kapitál společnosti s r. o., že příslušné akcie jest splatiti hotově a že akcie tyto mohou býti převzaty od dosavadních

společníků v poměru jich podílů, že akcie takto nepřevzaté mohou býti převzaty nebo znamenány ostatními společníky nebo třetími osobami a že akcie připadající na akciový kapitál splatný hotově v nom. 1,000.000 Kč mají nárok na dividendu ode dne ustavení se akciové společnosti (bod 2) a konečně usneseno, že má býti společnost s r. o. po zápisu akciové společnosti vymazána (bod 3). Z toho jest patrné, že usnesení na valné hromadě ze dne 29. prosince 1925 nebylo než precisováním bodu 1. usnesení ze dne 17. června 1924, které výslovně poukazuje k § 96 zákona č. 58/1906 ř. z., jenž stanoví, že likvidace se nevykoná, převede-li se jmění společnosti s r. o. jako celek včetně dluhů na akciovou společnost za přenechání jejích akcií a jestliže se obě strany vzdají provedení likvidace. Vzhledem k zákonu ze dne 4. července 1923, č. 151 sb. z. a n., který v § 2 staví fusi společnosti s r. o. se společností akciovou na roveň přeměně oné společnosti v novou společnost akciovou a k němuž také poukazuje usnesení valné hromady ze dne 17. června 1924 (bod 1), nemůže býti pochybnosti, že předpoklady musí býti v obou případech tytéž, že pro přeměnu společnosti s r. o. na společnost akciovou nutno obdobně použítí předpisu § 96 zák. č. 58/1906 ř. zák. i co do otázky vzdání se likvidace. Souhlas vyžadovaný tímto § byl dán společností s r. o. již vztahem k tomuto § a k zákonu č. 151/1923 sb. z. a n., byť i jen nepřímo. Že se vzdáním se likvidace souhlasila také akciová společnost, plyne zřejmě z protokolu o ustavující valné hromadě ze dne 29. prosince 1925.

Pokud dovolatel vytýká, že při valné hromadě společnosti s r. o. ze dne 29. prosince 1925 byl porušen předpis § 22 společenské smlouvy, podle něhož vedení valné hromady přísluší výhradně předsedovi dozorčí rady nebo jeho náměstkovi, pokud se týče zvolenému členu této rady, nutno poukázati k tomu, že jde o předpis ryze formální, takže, i kdyby se mohlo za to míti, že byl onen předpis porušen, nemohl by z tohoto důvodu dovolatel uplatňovati neplatnost usnesení, poněvadž se přes tuto závadu účastnil hlasování. Ostatně k nutnému opatření valné hromady zvolením jiného předsedy na místě nedostavivších se osob, povolaných k předsednictví společenskou smlouvou, došlo právem (srv. Staub, Gesellschaften mit beschränkter Haftung § 48 pozn. 4).

Pokud konečně dovolatel vytýká, že usneseními valné hromady o přeměně společnosti s r. o. ve společnost akciovou byla dotčena jeho práva podle § 50 (4) zákona č. 58/1906 ř. z., mohlo by jíti jen o zásadní usnesení valné hromady ze dne 17. června 1924, které však, jak bylo dovedeno, žalobou již napadati nelze. Avšak ani věcně není tato námitka odůvodněna, neboť dovolatel netvrdí, že měl určitá zvláštní individuální práva zaručená mu společenskou smlouvou, na př. práva, o nichž se činí zmínka v § 6 zák. č. 58/1906 ř. z., nýbrž poukazuje jen k právům, příslušejícím každému společníku účastněnému více než 10% na kmenovém kapitálu. To nejsou však zvláštní práva ve smyslu § 50 (4) uved. zák. a nelze tedy mluvit o zkrácení takovýchto práv. Jinak musil se ovšem dovolatel podrobiti usnesení valné hromady, které

podle společenské smlouvy (§ 25) vyžadovalo k transakci, o niž jde, jen dvoutřetinové většiny hlasů, které bylo skutečně dosaženo.

Čís. 7811.

Jde o okolnost, bránící zrušení společenství ke společné nemovitosti (§ 830 obč. zák.), byla-li společná nemovitost stížena na ní vážnoucí obmezením podle § 11 (1) a (5) zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. pro Čechy toho obsahu, že spoluvlastník v případě dobrovolného prodeje do 10 let po zůstavitelově smrti (do roku 1929) má přenechat docílený přebytek svým spoludědicům podle poměru jich dědických podílů a že po tutéž dobu je dědicům vyhrazeno předkupní právo.

Účastenství na dražbě společné nemovitosti nelze v dražebních podmínkách obmezit pouze na podílníky.

(Rozh. ze dne 24. února 1928, Rv I 705/27.)

Žaloba o zrušení spoluvlastnictví ku společné nemovitosti byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolací soud neshledal, že sporná věc posouzena byla v odvolacím rozsudku po právní stránce z toho důvodu nesprávně, že odvolací soud uznal, že dovolatel nemůže žádati zrušení společenství, poněvadž je to podle § 830 obč. zák. nevčas a na újmu ostatních, zjistiť, že společná nemovitost jest až do 20. května 1929 stížena na ní vážnoucí obmezením podle § 11 odst. (1) a (5) zákona ze dne 7. srpna 1918, čís. 68 z. z. pro Čechy toho obsahu, že dovolatel v případě dobrovolného prodeje do 10 let po zůstavitelčině smrti má přenechat takto docílený přebytek svým spoludědicům podle poměru jejich dědických podílů, a že po tutéž dobu je dědicům vyhrazeno předkupní právo. Při posuzování otázky nevčasnosti zrušení společenství nejsou rozhodny subjektivní poměry podílníků, nýbrž poměry objektivní, dotýkající se podstaty věci a jevící na ni účinek. Naproti tomu jsou pro otázku, zda navrhovaný prodej věcí není na újmu ostatních společníků, směrodatny okolnosti a zřetele subjektivní. Závaznost, již je stížena společná nemovitost, je právě takové objektivní, podstaty věci se dotýkající a na ni účinek jevící povahy, a je škoda z ní pro všechny podílníky plynoucí v dohledné době odstranitelná. Činí tedy prodej společné nemovitosti nevčasným. Poukazuje-li dovolatel naproti těmto skutečnostem ku poměrům rozvráceného manželství a z nich plynoucí nesvornosti obou podílníků, poukazuje-li k tomu, že žalovaná opustila společnou domácnost, čímž na něho uvalila starost a péči o celou společnou nemovitost, jakož i nutnost obtížného účtování všech příjmů a výdajů, již při takových usedlostech zpravidla nebývá, což vše zase může mít v zápětí řadu nových